

POSTANOWIENIE

Dnia 12 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **A. J. R.** i **S. T.** skazanych z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 1 i 2 z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii po rozpoznaniu w dniu 12 września 2023 r. w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron w trybie art. 532 § 3 k.p.k. wniosków obrońców skazanych w przedmiocie wstrzymania wykonania wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 30 grudnia 2022 r. sygn. II AKa 273/22, zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z 15 marca 2022 r. sygn. XVIII K 85/21;

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosków i odmówić wstrzymania wykonania zaskarżonego kasacjami wyroku.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z 15 marca 2022 r. sygn. XVIII K 85/21 uznał **A. R.** oraz **S. T.** za winnych popełnienia przestępstw, odpowiednio:

- **A. R.**

1) z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 61 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, sąd na podstawie 19 § 1 k.k. w zw. z art. 61 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, za popełnienie którego wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 1 i § 3 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek

dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych (pkt I wyroku);

2) z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, za który na podstawie 19 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę w wysokości 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 1 i § 3 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych (pkt II ppkt 1 wyroku);

3) z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., za który na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii [w brzmieniu obowiązującym do czasu wejścia w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117 poz. 678)] wymierzył mu karę w wysokości 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 1 i § 3 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych (pkt II ppkt 2 wyroku).

W pkt III wyroku sąd przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. - na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. wymierzył oskarżonemu A. R. karę łączną pozbawienia wolności w wysokości 3 (trzech) lat i 2 (dwóch) miesięcy oraz karę łączną grzywny w wysokości 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych.

Ponadto, na podstawie art. 45 § 1 k.k. sąd w pkt V wyroku orzekł od oskarżonego przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstw opisanych w jego punkcie II (drugim) podpunkt 1) (pierwszy) i podpunkt 2) (drugi) sentencji wyroku w kwocie 12 000,00 złotych (słownie: dwanaście tysięcy złotych); zaś w pkt VI wyroku, na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu

narkomanii orzekł od oskarżonego A. R. nawiązkę w kwocie 1 000,00 (jednego tysiąca) złotych na rzecz Stowarzyszenia „Monar” w W..

- **S. T.**

1) z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, za który na podstawie 19 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę w wysokości 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 1 i § 3 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych (pkt VIII wyroku);

2) z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii sąd na podstawie 19 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, za który wymierzył mu karę w wysokości 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 1 i § 3 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych (pkt IX wyroku);

3) z art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, za który wymierzył mu karę w wysokości 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności (pkt X wyroku).

Ponadto, w pkt XI wyroku, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. - na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. sąd wymierzył S. T. karę łączną pozbawienia wolności w wysokości 3 (trzech) lat oraz karę łączną grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych, zaś w pkt XIII wyroku na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego S. T. nawiązkę w kwocie 1 000,00 (jednego tysiąca) złotych na rzecz Stowarzyszenia „Monar” w Warszawie.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych, Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z 30 grudnia 2022 r. sygn. II AKa 273/22, uchylił pkt X zaskarżonego wyroku i na podstawie art 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. umorzył postępowanie w przedmiocie czynu zarzucanego oskarżonemu **S. T.** w pkt V (piątym) sentencji wyroku [czyn zarzucany w punkcie X (dziesiątym) aktu oskarżenia (pkt 1 wyroku); w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy (pkt 2 wyroku).

Od tego rozstrzygnięcia kasację wywiedli obrońcy skazanych. Obrońca skazanego A. R. podniósł następujące zarzuty:

- bezwzględnej przyczyny odwoławczej, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. (pkt I kasacji)
- ewentualnie: rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, w postaci art. 433 § 1 i 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 13 w zw. z art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (pkt II kasacji)
- oraz także ewentualnie, z ostrożności procesowej rażącą obrazę art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. art. 440 k.p.k. w zw. art. 434 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. art. 56 ust. 1 w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (pkt III kasacji)
- a także zarzut obrazy art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. oraz art. 434 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 45 § 1 k.k. (pkt IV kasacji).

Skarżący jednocześnie wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dot. skazanego A. R. w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Apelacyjny w Warszawie w postępowaniu odwoławczym, ewentualnie:

- w przypadku uwzględnienia zarzutu z pkt III uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie utrzymania nim w mocy orzeczenia Sądu meriti z pkt II 2) i uniewinnienie skazanego zaś w przypadku uwzględnienia zarzutu z pkt IV uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie utrzymania nim w mocy orzeczenia Sądu meriti z pkt V i umorzenie postępowania w tym zakresie.

Ponadto obrońca A. J. R., zawarł w kasacji także wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

Natomiast obrońca skazanego S. T. w kasacji podniósł z kolei zarzuty:

- naruszenia art. 33 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z załącznikiem nr 1 do rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 17 sierpnia 2018 r. w sprawie wykazu substancji psychotropowych, środków odurzających;
- bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.;
- obrazy art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 4 i 7 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe zarzuty obrońca S. T. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części, tj. w zakresie punktu 2 oraz umorzenie postępowania w zakresie czynu opisanego w punkcie VIII wyroku Sądu I Instancji i uniewinnienie S. T. od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie IX wyroku Sądu I Instancji, a także o wstrzymanie zaskarżonego kasacją orzeczenia w stosunku do S. T.

W odpowiedziach na obie kasacje obrońców prokurator wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wnioski obrońców o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia wobec obu skazanych okazały się bezzasadne.

Na mocy art. 532 § 1 k.p.k., w przypadku wniesienia kasacji, Sąd Najwyższy ma możliwość wstrzymać wykonanie zaskarżonego tym środkiem orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od ewentualnego rozstrzygnięcia kasacji. Przywołana powyżej regulacja procesowa nie formułuje natomiast przesłanek, od których uzależnione jest wstrzymanie wykonalności zaskarżonego kasacją orzeczenia przez Sąd Najwyższy. Jednocześnie mając na uwadze

wynikającą z art. 9 k.k.w. zasadę niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, stwierdzić należy, iż możliwość, o której mowa w art. 532 § 1 k.p.k., odnosi się do okoliczności o charakterze absolutnie wyjątkowym.

W zakresie możliwości wstrzymania wykonalności prawomocnego orzeczenia Sąd Najwyższy w niniejszym składzie podziela pogląd utrwalony w orzecznictwie, w którego świetle: „wstrzymanie wykonalności prawomocnego orzeczenia ze względu na swoją wyjątkowość powinno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne i w zasadzie nieodwracalne następstwa” (postanowienie Sądu Najwyższego z 23 maja 2022 r. sygn. V KK 130/22; podobnie: postanowienie Sądu Najwyższego z 22 stycznia 2020 r., sygn. III KK 5/20; Sądu Najwyższego z 18 listopada 2003 r., sygn. IV KK 347/03). Następstwo tego rodzaju mogłoby mieć miejsce w sytuacji, gdy już pobieżna analiza kasacji, nakazuje przewidywać ewentualność jej przyszłego uwzględnienia. Sąd Najwyższy nadto zauważa, iż nadzwyczajny charakter kasacji i związane z nim skutki procesowe zastosowania instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k., prowadzą do wniosku, że wstrzymanie wykonania orzeczenia może nastąpić, kiedy ewentualność uwzględnienia kasacji jawi się jako wysoce prawdopodobna.

Analiza materiałów postępowania oraz uzasadnienia wniosku obrońcy A. R. o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia (obrońca S. T. nie sformułował uzasadnienia wniosku) – nie przesądzając w tym miejscu w żadnej mierze końcowej oceny zasadności wniesionych kasacji

– w ocenie Sądu Najwyższego w niniejszym składzie, nie prowadzi do stwierdzenia okoliczności, które uzasadniałyby wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia wobec któregośkolwiek z wymienionych skazanych. Nie oznacza to jednak, iżby procesowo niedopuszczalne było w przyszłości uznanie zarzutów postawionych w kasacji za oczywiście zasadne. Takie rozstrzygnięcie nie stanowi bowiem swoistego prejudykatu w postępowaniu kasacyjnym i w żaden

sposób nie rzutuje na kierunek rozstrzygnięcia odnośnie kasacji (postanowienie Sądu Najwyższego z 11 marca 2022 r. sygn. III KO 12/22).

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

[ł.n]